

[Tinning]

Jeg ved, at socialministeren udtalte – det var den 8. oktober sidste år (sp. 373), hvor det skulle gå stærkt:

»Den debat, som jeg er meget villig til – det vil jeg gerne give tilsagn om her – at gå ind i, om, hvordan vi på længere sigt sikrer børnefamilierne, er vi altså nødsaget til at tage, efter at nogle af beslutningerne er truffet i den nærmeste fremtid omkring en række sociale love.«

Det, socialministeren sagde på en anden måde, var: lige nu har vi hulens travlt med at få sat dele af regeringens socialpolitik på skinner – lagt kniven parat, hvordan man nu vil udtrykke sig – og når vi engang er færdige med det, har vi tid til en mere sammenhængende og langsigtet drøftelse. Når vi kommer med dette forslag, er det præcis, fordi den kunne vi så tage nu. Det var sådan set meningen med det.

Jeg vil godt starte med at sige noget om alt det dér med pengene. Jeg ved ikke, hvor mange der havde lejlighed til at se TV-Avis i går, men de, der havde, kunne bl. a. se en glad, kan man næsten sige, i hvert fald en ret tilfreds finansminister, der blev spurgt, hvad udviklingen omkring OPEC betød for tiden. Ja, det kom jo lidt an på, om der nu bare skete et almindeligt fald i priserne, eller om bunden røg ud af oliemarkedet, det var svært at sige præcist, men at der i hvert fald ville løbe et par milliarder kroner ind, formentlig en hel del mere, det ville finansministeren godt stille i udsigt. Man kan selvfølgelig i sådan en situation gøre to forskellige ting. Den ene ting, man kan sige, er: da vi i det hele taget godt kan lide at få penge, fordi underskuddet er så stort, så er vi glade for det. Den anden ting, man kan sige, er: da vi nu pludselig får nogle flere penge, end vi egentlig havde regnet med, så er der måske nogle steder, hvor vi kan komme til at gøre tingene lidt bedre, end de ellers ville være, og det vil vi så gerne gøre. Jeg ved, at finansministeren helt i tråd med socialministeren selvfølgelig bare vil glæde sig over, at pengene ruller ind, og ikke foretage sig andet.

Fru Aase Olesen siger rigtigt, at underskuddet, regningen i sig selv, er et kolossalt problem. Enig. Jeg mener, at det andet store, kolossale problem, vi har, er arbejdsløsheden, for vi kan formentlig hurtigt blive enige om, at vi har altså ikke flere værdier i dette samfund at gøre godt med end dem, vi pro-

ducerer. Det er et godt, gammelt, solidt, borgerligt nationaløkonomisk standpunkt, og det er værd at holde fast i. Vi har ikke flere værdier end dem, vi selv producerer.

Det var en del af baggrunden for, at VS som det første parti i dette land efter krisens gennemslag lavede en egentlig beskæftigelsesplan, som var udformet på en måde, så man kunne sætte flere folk i arbejde, så man kunne reducere kasseunderskuddet, så man kunne reducere betalingsbalanceunderskuddet. Jeg mener, planen kom engang i 1976, men det kan vi finde ud af. De ordførere, som muligvis har forlagt den, er selvfølgelig altid velkomne til at komme og få et nyt eksemplar.

Vi er enige i, at selvfølgelig må det underskud betales. Det skal betales. Vi er helt enige i, at sådan som det er i dag, er det først og fremmest, som hr. Askjær Jørgensen var inde på, den almindelige lønarbejder, som betaler den gæld af. Det er helt urimeligt. Det, det så må dreje sig om, er at finde frem til, om der er nogle områder, hvor vi bruger nogle penge, vi egentlig ikke behøvede at bruge. Det er klart, det er der. Vi bruger f.eks. 10 mia kr. om året på nogle erhvervstilskud, som det på intet tidspunkt har kunnet dokumenteres giver noget som helst i beskæftigelse. Sådan et område er der. Hr. Askjær Jørgensen sidder næsten og venter på, at jeg siger forsvaret, så det skal jeg springe over. Man kan også prøve at finde ud af, om der er nogle andre steder, hvorfra man kunne få nogle penge, som vi ikke får. Det er der naturligvis også. Der er en mere effektiv Nordsøbeskatning, og der er som et andet eksempel det forslag om beskatning af pensionfonde, som VS har fremsat. Jeg tror, det var omkring 30 mia kr., det ville give lige på en gang. Når det gælder de helt almindelige grundsætninger, at vi ikke har andre værdier at rutte med end dem, vi producerer, og at underskuddet skal fjernes, er vi enige så langt. Uenigheden opstår et andet sted. Fremskridtspartiet, det radikale venstre og den siddende regering siger: først erhvervslivet, så de andre. Hver gang. Helt fast. Socialdemokratiet siger det på en lidt anden måde, men den praktiske konsekvens er den samme. Det er dér, den politiske forskel går. Derfor synes jeg simpelt hen, det er for letkøbt, når nogle stiller sig herop og siger: det